

LLAPIS DE COLORS

Camí al Senegal, 8 de Abril de 2015

Estimat Esteve,

és complicat començar aquesta carta, ja saps que els comiats em són difícils, m'hagués agradat fer-te una abraçada però no he sigut capaç, primer de tot dir-te que em sento molt orgullosa per tu, tens una dona que t'estima i formareu una bonica família, jo vaig tenir al teu pare durant trenta anys i cada dia penso en ell, crec que tots tres plegats vam fer uns viatges meravellosos i porto tots i cadascun d'ells al meu cor, però ara em toca fer-ho sola amb els meus records.

Recolzada a la barana del vaixell m'acomiadava de la meva terra, la que m'havia vist néixer, créixer i formar una família.

Sempre m'ha agradat la meva professió i m'he sentit molt estimada pels meus alumnes, però després de la mort del teu pare necessitava un canvi a la meva vida. D'alguna manera, el destí va voler que conegués al pare Joan, un missioner que dedicava la seva vida als més necessitats, em sentia tan atreta com un arna a la llum per les seves històries i això en aquell moment era el que més necessitava recuperar, esperança i llum.

A partir d'aquell moment la meva vida va canviar, el meu primer viatge al Senegal va ser la cosa més dura que havia viscut fins ara. En el petit llogaret on vivia juntament amb el pare Joan, vaig conèixer metges i infermers de importants organitzacions d'arreu del món, persones que dediquen les seves vides a ajudar a les meves necessitats... és increïble. Mereixen tots els meus respectes.

Després d'haver passat allí un any, ja mai més vaig ser la mateixa persona però després vaig haver de tornar a conseqüència de la meva salut com tu ja saps...

Juntament amb la germana Margaret, una missionera anglesa, de la que ja t'he parlat algun cop, ensenyàvem als nens d'un petit llogaret. Ella i jo quan teníem una estoneta fèiem volar les seves ments cap al món d'un nen que no volia créixer, ploràvem amb un petit lleó i rèiem amb el Mickey i el Donald. Per les tardes ajudàvem en qualsevol feina, ja que allí mai s'acabava, els més complicat era transportar l'aigua, en plena estació seca es un infern, l'aigua es la cosa més valuosa. Recordo que un matí va començar a ploure i vam sortir tots al carrer a gaudir d'aquelles gotes d'aigua que mullaven les nostres cares, els nens reien i cantaven mentre la germana i jo ballàvem com a boges. Algunes nits, seia al costat d'una foguera i escoltava als vells explicar antigues llegendes africanes i mentrestant mirava al cel i observava els milions d'estrelles que brillaven com petits diamants, en aquells moments pensava amb tu i amb el teu pare.

Alguns dies eren molt durs, em sentia molt trista i desitjava tornar a casa i deixar-ho córrer, aleshores un matí, la Zunduri, una de les alumnes amb només vuit anyets em va agafar la mà i em va preguntar el motiu de la meva tristesa. I vaig sentir que no tenia dret a sentir-me així quan aquells petits em necessitaven tant. Cada dia em portava alguna floreta que es trobava camí a l'escola, la petita era molt intel·ligent, aprenia molt ràpidament i poc a poc es va guanyar el meu cor.

Feia dies que la nena no venia a l'escola, vaig pensar que potser era perquè havia d'ajudar a la seva mare però ja m'estava començant a preocupar i un dia després de classe vaig anar a la seva barraca i allí estava la seva mare d'uns vint anys envoltada d'un munt de petits, em va dir que passés i vaig

trobar a la Zunduri estirada a sobre d'uns bruts llençols i amb una febre terrible, ràpidament vaig cridar al metge del llogaret i quan la va veure em va mirar molt decepcionat i em va dir que tenia malària i que no podien fer res perquè no tenien els recursos necessaris. Una de les tardes que vaig anar a visitar-la amb una veu molt fluixa em va preguntar si ella seria com Peter Pan i si podria viatjar algun dia fins al món de Mai-més. En aquell moment el meu cor es va trencar i aquella mateixa nit, la malaltia va vèncer a la petita Zurundi.

Uns dies després vaig haver de marxar a Barcelona pel virus que havia agafat. Amb l'ajuda dels medicaments i el teu afecte i comprensió de seguida vaig estar recuperada, per desgràcia Zunduri no va tenir la mateixa sort. Pensaràs perquè no t'havia explicat tot això quan venies a veure'm però no volia preocupar-te més del que ja estaves. Ets el millor que la vida m'ha donat i sempre has sigut un molt bon fill, tu encara tens moltes coses per viure i jo que ja sóc vella i vull acabar els meus dies ajudant als que més ho necessiten. Al final he acabat entenent que a la vida la major recompensa que pots tenir es sentir-te útil i oferir tot el que tenim a les persones que realment ens necessiten. He de dir-te que he deixat totes les coses arreglades per si ja no torno, no vull que et sentis trist per mi sinó tot el contrari. Quan miris al cel i vegis les estrelles pensa en mi i en el teu pare, que sempre estarem al teu cor i al teu costat d'alguna manera. Aquest viatge m'ha fet pensar en moltes coses, m'he trobat a mi mateixa, i ara mateix em sento molt feliç, sobretot en pau, tinc moltes ganes de retrobar-me amb el pare Joan i amb la germana Elizabeth, i sobretot de veure les cares dels petits quan els hi ensenyi els llapis de colors que els hi porto... quina meravella!

Prometo escriure't un cop al mes, és molt més senzill que fer servir l'Internet aquí...

T'estimo moltíssim,

Marina

Alèxia Leiva Bonillo 3r B